

Aristotel pak tome dodaje: »Nadalje, čini se da ona nema ništa monarhijsko.« To je istina utoliko što nikakvu službu ne obavlja jedan, osim onoga koji vodi odgoj dječaka. Platonov stav objašnjava ono što slijedi: »Robovi, naime, i gospodari nikada ne će biti prijatelji.« I zato ta država ne smije imati nikakva gospodara, kao u monarhiji; niti kao u demokraciji: »Da loši i dobri budu izabrani na istu čast.« Tako je to biranje vijećnika u sredini, nemajući ništa ni demokratskog ni monarhijskog: u *sredini* kažem po negaciji, a ne po spajanju krajnosti. I predbacuje se neopravdano: »Ali je oligarhijska i demokratska i više naginje oligarhiji, jasno je pak prema postavljanju vladara: od izabranih ih se bira ždrijebom.« To nije istina, nego, kako sam kaže na kraju poglavlja, ἐξ αἰρετῶν αἰρετούς, izabrane od izabranih. I Platon ne dopušta ždrijebanje u postavljanju najviših službenika, koji su kod njega: νομοφύλακες, στρατηγοί, φύλαρχοί, ταξίαρχοι, čuvari zakona, vojskovođe, prvaci plemena, prvaci staleža; no, kod savjetnika ipak dopušta.

I ne tiče se stvari to što Aristotel kaže da ta država naginje oligarhiji. To nije istina, ne bira ih iz viših staleža gledajući samo na bogatstvo, nego i na vrlinu, kao što kaže ovim riječima: »Najstarije i što je moguće bolje.« I oni ne upravljaju na vlastitu korist, nego na opću <korist> cijele države, što je zadatak aristokracije, a ne oligarhije. A kad kaže na kraju poglavlja: »Da je opasno po-

INSTITUT
ZA FILOZOFIJU